Accent

Autor:
Data de publicació: 15-03-2022

Diction lessons are taken to accomplish some accent reduction, also known as accent modification or accent neutralization, is a systematic approach for learning or adopting a new speech accent. It is the process of learning the sound system (or phonology) and melodic intonation of a language so the non-native speaker can communicate with clarity. In some cases the student's goal may be to eliminate their accent completely.

.

Sociolingüística

Conceptes clau

Canvi de codi
Diglòssia
Canvi d'idioma
Ideologia lingüística
Planificació lingüística
Multilingüisme
Prestigi

Àrees d'estudi

Accent
Joc de paraules bilingüe
Dialecte
Traducció homofònica
Macarrons
Coincidència fono-semàntica
Registrar
Anàlisi del discurs
Varietats lingüístiques
Descripció lingüística
Manlleu
Pragmàtica

Pidgin
Soramimi
Variació

Gent

Sociolingüistes

Camps relacionats

Lingüística aplicada
Lingüística històrica
Antropologia lingüística
Lingüística sociocultural
Sociologia del llenguatge

Categoria
Portal lingüístic

vte

En sociolingüística, l'accent és una forma de pronunciació peculiar d'un individu, localització o nació en particular. [1] Un accent es pot identificar amb la localitat en què resideixen els seus parlants (un accent regional o geogràfic), l'estatus socioeconòmic dels seus parlants, la seva ètnia (un etnolecta), la seva casta o classe social (un accent social), o la influència de la seva primera llengua (un accent estranger). [2]

Els accents solen diferir en la qualitat de la veu, la pronunciació i la distinció de vocals i consonants, l'estrès i la prosòdia. [3] Tot i que la gramàtica, la semàntica, el vocabulari i altres característiques lingüístiques sovint varien simultàniament amb l'accent, la paraula "accent" pot referir-se específicament a les diferències en la pronunciació, mentre que la paraula "dialecte" abasta el conjunt més ampli de diferències lingüístiques. "Accent" és sovint un subconjunt de "dialecte". [1]

Història

A mesura que els éssers humans s'estenen en comunitats aïllades, es desenvolupen tensions i peculiaritats. Amb el temps, poden convertir-se en accents identificables. A Amèrica del Nord, la interacció de persones de molts orígens ètnics va contribuir a la formació de les diferents varietats d'accents nord-americans. És difícil mesurar o predir quant de temps triga un accent a formar-se. Accents de Canadà, Sud-àfrica, Austràlia i els Estats Units, per exemple, es van desenvolupar a partir de les combinacions de diferents accents i idiomes en diverses societats i el seu efecte en les diverses pronunciacions dels colons britànics. [4]

Els accents poden variar dins de les regions d'una àrea en què es parla una llengua uniforme. En alguns casos, com els accents regionals de l'anglès als Estats Units, els accents es remunten a quan es va establir una zona i per qui. Àrees com la ciutat de Nova Orleans a Louisiana que estan, o en un moment donat en el temps estaven, semi-aïllades tenen accents diferents a causa de l'absència de contacte entre regions. Les regions aïllades permeten que els dialectes s'expandeixin i evolucionin de forma independent. Els factors socials i econòmics també poden influir en la forma en què les persones parlen. [5]

Desenvolupament

Article principal: Canvi de so

Aquesta secció necessita una ampliació. Podeu ajudar-lo afegint-hi. (setembre 2010)

La base biològica per al desenvolupament de l'accent comença a l'úter. Fins i tot abans que un nadó sigui capaç de diferenciar les indicacions verbals al voltant dels 6 mesos d'edat, és imprescindible que els pares parlin amb els seus fills durant l'embaràs i en el que es coneix el "període crític" en els primers anys de vida. Durant aquest període de ràpid desenvolupament cognitiu, és molt més fàcil desenvolupar i dominar habilitats estrangeres com aprendre un nou (o primer) llenguatge. Les indicacions verbals es processen i s'aprenen silenciosament en preparació per al dia en què el sistema vocal es desenvolupa prou com per pronunciar les seves primeres paraules (normalment al voltant dels 12 mesos). Abans que els nadons puguin identificar paraules, només escolten "sons" que arriben a reconèixer. Eventualment s'estableixen vies neuronals en el cervell que vinculen cada so amb un significat. Com més sovint s'escolta una paraula, més se solidifica la seva connexió i el mateix passa amb els accents. No hi ha accent "estàndard" perquè el nen practiqui, pel que fa a ells, l'accent que senten dels seus pares no és la manera "correcta", és l'única manera. Amb el temps, els nens es graduen de l'acte conscient de recordar cada paraula, es torna natural com respirar. A mesura que els nens creixen aprenen vocabulari de l'idioma en què estan immersos, ja sigui assistit pels pares o no. No obstant això, les seves primeres trobades amb les paraules determinen la forma en què les pronunciaran durant la resta de les seves vides. Així és com es conreen els accents en grups tan petits com els pobles i tan grans com els països; És un efecte compost. Tot i que és possible desenvolupar un nou accent o perdre'n un de vell, és difícil perquè les vies neuronals creades en aprendre l'idioma es van desenvolupar amb les pronunciacions "originals". [6]

Els nens poden prendre accents relativament ràpidament. Els fills de famílies immigrants, per exemple, generalment tenen una pronunciació més similar a les persones natives d'on viuen en comparació amb els seus pares, però tant els nens com els pares poden tenir un accent notablement diferent de la gent local. [7] Els accents semblen romandre relativament mal·leables fins als vint anys d'una persona, després de la qual cosa l'accent d'una persona sembla estar més arrelat. [4]

L'accent de la gent pot transformar-se lentament en algú, a qui escolten molt. Això és especialment comú en els temps moderns, amb la gent que escolta molt els mitjans en línia (per exemple, vídeos a YouTube), en què l'orador pot tenir fàcilment un accent diferent.

No obstant això, els accents no es fixen ni tan sols en l'edat adulta. Una anàlisi acústica de Jonathan Harrington dels Royal Christmas Messages d'Elisabet II va revelar que els patrons de parla d'una figura tan conservadora com a monarca poden continuar canviant al llarg de la seva vida. [8]

Accents no nadius

Els accents dels parlants no nadius poden ser el resultat de la llengua materna de l'orador. Cada llengua conté diferents conjunts de sons. Al voltant dels 12 mesos d'edat, els nadons humans triaran quins sons necessiten per aprendre la seva llengua. A mesura que envelleixen, cada vegada és més difícil aprendre aquests sons "oblidats". Un bon exemple d'això es pot veure entre l'alemany i l'anglès - els sons "w" i "th", com en les paraules angleses "wish" i "this" respectivament, no existeixen en alemany - els sons més propers són "v" i "z". Com a resultat, molts alemanys de parla anglesa pronuncien "wish" com "vish" i "this" com "ziss". Una disjunció similar es produeix en els parlants nadius d'anglès de parla alemanya, que poden tenir dificultats per pronunciar les vocals en paraules alemanyes com "schön" (bella) i "müde" (cansada). [9]

Un factor important en la predicció del grau en què l'accent serà notable (o fort) és l'edat en què es va aprendre la llengua no nativa. [10][11] La teoria del període crític afirma que si l'aprenentatge té lloc després del període crític (generalment considerat al voltant de la pubertat) per adquirir una pronunciació nativa, és poc probable que un individu adquireixi un accent natiu. [10] Aquesta teoria, però, és bastant controvertida entre els investigadors. [12] Tot i que molts subscriuen alguna forma del període crític, o bé la situen abans de la pubertat o la consideren més aviat una "finestra" crítica, que pot variar d'un individu a un altre i dependre de factors diferents de l'edat, com ara la durada de la residència, la similitud de la llengua no nativa amb la llengua nativa i la freqüència amb què s'utilitzen ambdues llengües. [11]

No obstant això, els nens de tan sols 6 anys en el moment de mudar-se a un altre país sovint parlen amb un accent no natiu notable com a adults. [7] També hi ha casos rars d'individus que són capaços de passar per parlants nadius, fins i tot si van aprendre la seva llengua no nativa en l'edat adulta primerenca. [13] No obstant això, les restriccions neurològiques associades amb el desenvolupament del cervell semblen limitar la capacitat de la majoria dels parlants no nadius per sonar natius. [14] La majoria dels investigadors estan d'acord que per als adults, l'adquisició d'un accent natiu en una llengua no nativa és gairebé impossible. [10]

Factors socials

Quan un grup defineix una pronunciació estàndard, els parlants que es desvien d'ella sovint es diu que "parlen amb accent". [12] No obstant això, tothom parla amb accent. [2][15] La gent dels Estats Units "parlava anglès amb accent" des del punt de vista d'un australià, i viceversa. Accents com la pronunciació rebuda o l'anglès general americà de vegades poden ser designats erròniament en els seus països d'origen com a "sense accent" per indicar que no ofereixen cap pista òbvia sobre l'origen regional o social de l'orador. [2]

Ser entès

Molts professors de, per exemple, l'anglès com a segona llengua descuiden l'ensenyament de la parla / pronunciació. [16] Molts estudiants adults i gairebé adults de segones llengües tenen patrons de parla inintel·ligibles que poden interferir amb la seva educació, professió i interaccions socials. [16] La pronunciació en una segona o llengua estrangera implica alguna cosa més que l'articulació correcta dels sons individuals. Es tracta de produir una àmplia gamma de distincions complexes i subtils que relacionen el so amb el significat a diversos nivells. [16]

L'ensenyament de la parla /pronunciació es descuida en part a causa dels següents mites:

La pronunciació no és important: "Això és clarament fals des de qualsevol perspectiva". [16] La parla/pronunciació forma el vehicle per transmetre el significat de l'orador. Si l'oient no entén el missatge, no es produeix cap comunicació, i encara que hi ha altres factors implicats, un dels més importants és la intel·ligibilitat de la pronunciació de l'orador. [16] Els alumnes ho recolliran pel seu compte: "Alguns aprendran a pronunciar la segona llengua de manera intel·ligible; Molts no ho faran". [16]

Una instrucció inadequada en la parla/pronunciació pot donar lloc a una ruptura completa de la comunicació. [16] La proliferació de serveis comercials de "reducció d'accent" es veu com un senyal que molts professors d'ESL no estan satisfer les necessitats dels seus estudiants per a la instrucció de parla / pronunciació. [16]

Els objectius de la instrucció de parla / pronunciació han d'incloure: ajudar l'alumne a parlar d'una manera fàcil d'entendre i no distreure l'oient, augmentar la confiança en si mateix de l'alumne i desenvolupar les habilitats per autocontrolar-se i adaptar el propi discurs. [16]

Fins i tot quan l'oient entén l'orador, la presència d'un accent difícil d'entendre pot produir ansietat en l'oient que no entendrà el que ve després, i fer-li acabar la conversa abans o evitar temes difícils. [16]

La intel·ligibilitat de la parla, en comparació amb l'accent natiu, s'ha informat experimentalment que és de major importància per als parlants de segona llengua. Com a tal, algunes maneres d'augmentar la intel·ligibilitat de la parla han estat recomanades per alguns investigadors dins del camp. [12]

Prestigi

Certs accents es perceben com a més prestigi en una societat que altres accents. Això es deu sovint a la seva associació amb la part elit de la societat. Per exemple, al Regne Unit, la pronunciació rebuda de la llengua anglesa s'associa amb la classe alta tradicional. [17] El mateix es pot dir sobre el predomini dels accents brasilers del sud-est en el cas de la variant brasilera de la llengua portuguesa, especialment tenint en compte la disparitat de prestigi entre la majoria de la parla influenciada per caipira, associada amb el medi rural i la manca d'educació formal,[18] juntament amb el portuguès parlat en algunes altres comunitats de menor estrats socioeconòmics com els habitants de la favela, i altres variants socioculturals com el paulistano de classe mitjana i alta (dialecte parlat des del Gran São Paulo a l'est) i el fluminense (dialecte parlat a l'estat de Rio de Janeiro) a l'altre costat, dins del mateix sud-est del Brasil. [19] No obstant això, en lingüística, no hi ha diferenciació entre accents pel que fa al seu prestigi, estètica o correcció. Totes les llengües i accents són lingüísticament iguals. [20]

Estereotips d'accent i prejudicis

Els estereotips es refereixen a característiques, trets i rols específics que es creu que posseeix un grup i els seus membres. Els estereotips poden ser tant positius com negatius, encara que els negatius són més comuns. [Cal citació]

Els estereotips poden donar lloc a prejudicis, que es defineixen com tenir actituds negatives cap a un grup i els seus membres. Les persones amb accents no estàndard sovint han de fer front tant als estereotips negatius com als prejudicis a causa d'un accent. [23] Els investigadors mostren constantment que les persones amb accents no nadius són jutjades com a menys intel·ligents, menys competents, menys educades, amb males habilitats d'anglès / idioma i desagradables d'escoltar. [23][24][24][25][26][27] No només les persones amb accents estàndard se subscriuen a aquestes creences i actituds, sinó també individus amb accents també sovint estereotipats contra els accents propis o dels altres. [28]

En alguns casos, la forma en què escoltes algú pot ser més impactant que el que realment sents. Els éssers humans poden (i sovint ho fan) jutjar-se els uns als altres tan aviat com algú diu "hola". Tot i que continuen parlant, la teva ment ja ha identificat el tipus de persona amb qui estàs parlant, ha aplicat els estereotips i generalitzacions existents que podries tenir sobre aquest tipus de persona, i d'alguna manera els ha categoritzat. Les persones associen diferents comportaments i estereotips amb diferents accents; en alguns casos, aquestes nocions poden contenir alguna veritat, però sovint són desproporcionades. Això pot conduir a generalitzacions sobre cultures senceres. [29]

Les persones confien en els altres en funció de dos factors derivats únicament de la seva manera de parlar. En primer lloc, les persones es relacionen naturalment i formen connexions amb altres persones quan poden. És reconfortant per a la ment trobar algú com tu i l'accent és un factor fàcilment identificable amb el qual fer una connexió, fins i tot si és inconscientment. En segon lloc, les seves concepcions prèviament sostingudes sobre persones amb certs accents. Tot i formar una connexió amb algú, aquests factors podrien xocar. És la dinàmica creada per aquests dos factors el que treballa per donar forma a la seva confiança en una persona específica (o població general en aquest sentit) amb un accent identificable. A més, la perspectiva és clau: els accents britànics són vistos com a "acadèmics" o "intel·lectuals" als Estats Units, mentre que en algunes parts d'Irlanda i parts d'Europa són menyspreades. [30]

Els accents fins i tot han trobat que són més impactants en la percepció que els divisors perceptius coneguts com la raça, la religió o el sexe. En un estudi de PNAS, es va dir als nadons que triessin una jugada entre dos parlants registrats amb característiques variables. Per davant de totes les variables provades, inclosa la raça i el gènere, els enregistraments que parlaven amb un accent natiu del nen van ser seleccionats a una freqüència considerablement més alta. [31]

Discriminació per accent

La discriminació es refereix a comportaments o accions específiques dirigides a un grup o als seus membres individuals basats únicament en la pertinença al grup. En la discriminació per accent, la manera de parlar s'utilitza com a base per a avaluacions i judicis arbitraris. A diferència d'altres formes de discriminació, no hi ha normes fortes contra la discriminació per accent en la societat general. Rosina Lippi-Green escriu,

L'accent serveix com a primer punt de manteniment de portes perquè estem prohibits, per llei i costum social, i potser per un sentit imperant del que és moralment i èticament correcte, d'utilitzar més directament la raça, l'ètnia, la pàtria o l'economia. No tenim aquestes puntuacions sobre el llenguatge, per tant, l'accent es converteix en una prova de foc per a l'exclusió, i l'excusa per apartar-se, per reconèixer l'altre. [2]

Els parlants amb certs accents sovint experimenten discriminació en l'habitatge i l'ocupació. Per exemple, els parlants que tenen accents estrangers o ètnics minoritaris tenen menys probabilitats de ser cridats de nou pels propietaris i són més propensos a ser assignats pels ocupadors a posicions d'estatus més baixes que aquells amb accents estàndard. [35] En entorns empresarials, les persones amb accents no estàndard tenen més probabilitats de ser avaluades negativament. La discriminació per accent també està present a les institucions educatives. Per exemple, els estudiants graduats, professors i professors de parla no nativa, a través dels campus universitaris dels Estats Units, han estat atacats per ser inintel·ligibles a causa de l'accent. [37] Els parlants de segona llengua han denunciat ser discriminats, o sentir-se marginats, quan van intentar trobar feina en posicions de rang superior principalment a causa dels seus accents. [12] De mitjana, però, els estudiants impartits per parlants d'anglès no nadius no tenen un rendiment baix en comparació amb els ensenyats pels parlants nadius d'anglès. [38] Alguns estudiants nadius anglesos al Canadà van informar d'una preferència per als instructors de parlants no nadius sempre que el discurs de l'instructor sigui intel·ligible. Això es va deure als impactes psicològics que aquestes circumstàncies tenen en els estudiants que requereixen que prestin més atenció a l'instructor per assegurar-se que els entenen. [12]

Els estudis han demostrat que la percepció de l'accent, no l'accent per si mateix, sovint resulta en avaluacions negatives dels parlants. En un estudi realitzat per Rubin (1992), els estudiants van escoltar una conferència gravada per un parlant nadiu d'anglès amb accent estàndard. A continuació, se'ls va mostrar una imatge del "professor", de vegades d'aspecte asiàtic, de vegades blanc. Els participants en l'estudi que van veure la imatge asiàtica creien que havien sentit un professor accentuat i tenien pitjor rendiment en una tasca que mesurava la comprensió de les conferències. Les avaluacions negatives poden reflectir els prejudicis en lloc de problemes reals amb accents de comprensió. [34][39]

Implicacions legals

Als Estats Units, el títol VII de la Llei de Drets Civils de 1964 prohibeix la discriminació basada en l'origen nacional, implicant accents. No obstant això, els empresaris poden afirmar que l'accent d'una persona perjudica les seves habilitats de comunicació que són necessàries per al funcionament empresarial eficaç. [15] Els tribunals sovint es basen en les reclamacions de l'empresari o utilitzen les opinions subjectives dels jutges a l'hora de decidir si l'accent (potencial) de l'empleat interferiria amb la comunicació o el rendiment, sense cap prova objectiva que l'accent fos o pogués ser un obstacle. [40]

El tribunal més alt de Kentucky en el cas de Clifford vs. Commonwealth va sostenir que un oficial de policia blanc, que no havia vist l'acusat negre suposadament involucrat en una transacció de drogues, podria, no obstant això, identificar-lo com a participant dient que una veu en una cinta d'àudio "sonava negra". L'agent de policia va basar aquesta "identificació" en el fet que l'acusat era l'únic home afroamericà a la sala en el moment de la transacció i que una cinta d'àudio contenia la veu d'un home que l'agent va dir que "sonava negre" venent cocaïna crack a un informant europeu americà plantat per la policia. [41]

Actuació i accents

Sovint es demana als actors que parlin una varietat de llenguatge diferent del seu. De la mateixa manera, un actor pot retratar un personatge d'alguna nacionalitat diferent del seu adoptant en la llengua materna el perfil fonològic típic de la nacionalitat a ser retratat en el que comunament s'anomena "parlar amb accent".

Els accents poden tenir associacions estereotipades. Per exemple, a les pel·lícules d'animació de Disney les mares i els pares solen parlar amb accents blancs de classe mitjana americana o anglesa. [2] Els accents anglesos a les pel·lícules d'animació de Disney s'utilitzen sovint per servir a un dels dos propòsits, la comèdia slapstick o el geni malvat. [42] Exemples inclouen Aladí (el sultà i Jafar, respectivament) i El Rei Lleó (Zazu i Scar, respectivament), entre d'altres.

Vegeu també

Reducció d'èmfasis
Percepció de l'èmfasi
Accents en anglès al cinema
Síndrome de l'accent estranger
Veu humana
Canvi d'idioma

Pronunciacions no natives de l'anglès
Accents regionals de l'anglès
Varietat (lingüística)
Koiné

Referències

^ Jump up to:un b The New Oxford American Dictionary. Segona edició. Premsa de la Universitat d'Oxford. 2005. ISBN 978-0-19-517077-1.
^ Jump up to:un b c d e Lippi-Verd, R. (1997). Anglès amb accent: llengua, ideologia i discriminació als Estats Units. Nueva York: Routledge. Isbn 978-0-415-11476-9.
^ Cristal, David (2008). Diccionario de lenguaje y lingüística. Malden-Oxford: Blackwell.
^ Jump up to:un b "Pregunta preguntes a un Lingüista: Accents" Llista LINGÜISTA. Arxivat de l'original el 8 d'octubre de 2008. [Consulta: 10 abril 2016'.
^ Etter, Sarah (29 d'agost de 2005). "Pregunta de sondeig: com es van originar els accents regionals?" Notícies de Penn State.
^ Kiester, Edwin (1 de gener de 2001). "Els accents són per sempre" Institució Smithsoniana.
^ Jump up to:un b Flege, James Emil; David Birdsong; Ellen Bialystok; Molly Mack; Hyekyung Sung; Kimiko Tsukada (2006). "Grau d'accent estranger en frases angleses produïdes per nens i adults coreans". Diario de Fonètica. 34 (2): 153-175. doi:10.1016/j.wocn.2005.05.001.
^ Harrington, Jonathan (2006). "Una anàlisi acústica de 'Happy Tensing' en les retransmissions nadalenques de la reina". Diario de Fonètica. 34 (4): 439-57. CiteSeerX 10.1.1.71.8910. doi:10.1016/j.wocn.2005.08.001.
^ Birner, Betty (1999). "Per què hi ha gent que té accent?" (PDF). Sociedad Lingüística de América, Washington, DC.
^ Jump up to:un b c Scovel, T. (2000). "Una revisió crítica de la investigació del període crític". Revisió anual de la lingüística aplicada, 20, 213-223.
^ Jump up to:un b Piske, T., MacKay, I. R. A., & Flege, J. E. (2001). "Factors que afecten el grau d'accent estranger en un L2: Una revisió." Diario de Fonètica, 29, 191-215.
^ Jump up to:un b c d e Mahdi, Rahimian (2018). Accent, intel·ligibilitat i identitat en assistents docents internacionals i instructors de formació internacional (tesi doctoral). Universitat de Manitoba. hdl:1993/33028.
^ Bongaerts, T., van Summeren, C., Planken, B., & Schils, E. (1997). "Edat i assoliment final en la pronunciació d'una llengua estrangera." Estudis d'Adquisició de Segona Llengua, 19, 447-465.
^ Long, M. H. (1990). "Restriccions maturístiques en el desenvolupament del llenguatge". Estudis en Adquisició de Segona Llengua, 12, 251-285.
^ Jump up to:un b Matsuda, M. J. (1991). "Veus d'Amèrica: accent, llei antidiscriminació i jurisprudència per a l'última reconstrucció". Yale Law Journal, 100, 1329-1407.
^ Jump up to:un b c d e f g h i j Morley, Joan. "Adquisició, instrucció, estàndards, variació i accent" Georgetown University Round Table on Languages and Linguistics 1996: Lingüística, adquisició de llengües i variació lingüística: tendències actuals i perspectives de futur. Comp. James E. Alatis. Premsa de la Universitat de Georgetown. pp 140-160. https://books.google.com/books?id=R8jZ62kA9akC
^ "Accents". Universitat d'Indiana. Arxivat de l'original el 14 de juny de 2008. [Consulta: 12 maig 2008.2008.2018.2018.2018.
^ (en portuguès) Saber una llengua és realment separar-se correctament de l'inwry? La llengua és un organisme viu que varia segons el context i va molt més enllà d'una col·lecció de normes i normes de com parlar i escriure Arxivat el 22 de desembre de 2012 al Wayback Machine Museu da Língua Portuguesa. Pàgina 3.
^ (en portuguès) Prejudici lingüístic i la sorprenent unitat (acadèmica i formal) del portuguès brasiler Arxivat el 21 d'octubre de 2012 a wayback machine
^ Edwards, J. (1999). "Millorar la nostra comprensió de les actituds lingüístiques". Revista de Psicología del Llenguatge y Social, 18, 101-110.
^ Hamilton, D. L., & Sherman, S. J. (1996). "Percebre persones i grups". Psicològic Revisió, 103, 336-355.
^ Biernat, M., & Dovidio, J. F. (2000). "Estigma i estereotips". A T. F. Heatherton, R. E. Kleck, M. R. Hebl, & J. G. Hull (Eds.), La psicologia social de l'estigma (pp. 88–125). Nueva York: Guilford.
^ Jump up to:un b Gluszek, A., & Dovidio, J. F. (2010). "La forma en què parlen: Estigma dels accents no nadius en la comunicació." Revista de Personalitatn y Psicología Social, 14, 214-237.
^ Bradac, J. J. (1990). "Actituds lingüístiques i formació d'impressions". En H. Giles & W. P. Robinson (Eds.), Manual de Psicología del Lenguaje y Social (pp. 387-412). Direcció: John Wiley.
^ Bresnahan, M. J., Ohashi, R., Nebashi, R., Liu, W. Y., & Shearman, S.M. (2002). "Resposta actitudinal i afectiva cap a l'anglès accentuat". Llengua i comunicació, 22, 171-185.
^ Cargile, A.C., Giles, H. (1997). "Entendre les actituds del llenguatge: explorar l'afecte i la identitat de l'oient". Llengua i comunicació, 17, 195-217.
^ Nesdale, D., Rooney, R. (1996). "Avaluacions i estereotips de parlants accentuats per nens preadolescents". Revista

de Lenguaje y Psicología Social, 15, 133-154.
^ LaBelle, Suzanne (2011). «Language standardi[s/z]ation». En A. Mooney; J. Stilwell Peccei; S. LaBelle; B. Engøy Henriksen; E. Eppler; A. Irwin; P. Pichler; S. Preece; S. Soden (eds.). Llengua, societat i poder. pàgines 187-205. Isbn 978-0-415-57659-8.
^ Robb, Alice (23 de setembre de 2014). "L'accent d'una persona pot canviar la seva percepció del que està dient." La Nova República.
^ Hogenboom, Melissa (9 de març de 2018). "Què diu el teu accent de tu?" Corporació Britànica de Radiodifusió.
^ Spelke, Elizabeth (9 de juny de 2007). "La llengua materna de la cognició social". Actes de l'Acadèmia Nacional de Ciències dels Estats Units d'Amèrica. 104 (30): 12577-80. Codi bib: 2007PNAS..
10412577K. doi:10.1073/pnas.0705345104. 1941511 del PMC. pmid 17640881.
^ Ng, S. H. (2007). "Discriminació basada en el llenguatge: formes flagrants i subtils". Revista de Psicología del Llenguatge y Social, 26, 106-122.
^ Zhao, B., Ondrich, J., & Yinger, J. (2006). "Per què els agents immobiliaris continuen discriminant? Estudio sobre la discriminación en habitatgee 2000". Revista d'Economia Urbana, 59, 394-419.
^ Jump up to:un b Rubin, D. L. (2002). "Ajuda! El meu professor (o metge o cap) no parla anglès". En J. N. Martin, T. K. Nakayama, & L. A. Flores (Eds.), Lectures en Comunicació Intercultural: Experiències i Contextos (pp. 127-137). Direcció: McGraw Hill.
^ de la Zerda, N., & Hopper, R. (1979). "Les reaccions dels entrevistadors d'ocupació al discurs mexicà americà". Monografies de comunicació, 46, 126-134.
^ Tsalikis, J., Ortiz-Buonafina, M., & La Tour, M. S. (1992). "El paper de l'accent en la credibilitat i l'eficàcia de l'empresari internacional: el cas de Guatemala". Revisió de màrqueting internacional, 9, 57-72.
^ Mastitis, A. (2005). "Les institucions acadèmiques dels Estats Units i l'eficàcia percebuda de la facultat nascuda a l'estranger." Revista de Ees económicas, 39, 151-176.
^ Fleisher, B., Hashimoto, M., & Weinberg, B. A. (2002). "Els GTA estrangers poden ser professors efectius d'economia." Revista de Educación Económica, 33, 299-325.
^ Rubin, D. L. (1992). "Factors no lingüístics que afecten els judicis dels estudiants universitaris dels assistents d'ensenyament no presencials de parla anglesa." Recerca en Educació Superior, 33, 511-531.
^ Nguyen, B.B.-D. (1993). "Discriminació per accent i prova d'anglès parlat: una crida per a una avaluació objectiva de la comprensió dels parlants no informatius." Revisió de la llei de Califòrnia, 81, 1325-1361.
^ "La raça, el racisme i la llei". Tribunal: Tribunal sancionat estereotips racials, 18 Harvard BlackLetter Law Journal 185–210, 185–188 (primavera, 2002)(179 notes a peu de pàgina). Arxivat de l'original el 29 de maig de 2008. [Consulta: 12 maig 2008.2008.2018.2018.2018.
^ il viaggiatore (12 de setembre de 2011) [15 de gener de 2003]. "Per què els dolents a les pel·lícules tenen accents anglesos?" h2g2. [Consulta: 28 abril 2013'.

Més lectura

Bragg, Melvyn (2003). L'aventura de l'anglès, 500 dC a 2000: la biografia d'una llengua. Londres: Hodder & Stoughton. Isbn 978-0-340-82991-2.
Giles, H., & Coupland, N. (1991). Llenguatge: contextos i conseqüències. Buckingham, Regne Unit: Open University Press.
Lindemann, S. (2003). "Coreans, xinesos o indis? Actituds i ideologies sobre els parlants d'anglès no nadius als Estats Units". Revista de Sociolingüística, 7, 348-364.
Lindemann, S. (2005). Qui parla "anglès trencat"? Percepció dels estudiants nord-americans sobre l'anglès no nadiu". Revista Internacional de Lingüística Aplicada, 15, 187-212.
Milroy, James; Lesley Milroy (2005). Autoritat en Llengua: Investigant l'anglès estàndard (3a ed.). Londres: Routledge. Isbn 978-0-415-17413-8.
Moyer, A. (1999). "Assoliment final en fonologia L2: Els factors crítics de l'edat, la motivació i la instrucció." Estudis en Adquisició de Segona Llengua, 21, 81-108.
Scovel, T. (1988). A Time to Speak: Una investigació psicolingüística sobre el període crític de la parla humana. Cambridge, Anglaterra: New bury House.
Wated, G., & Sánchez, J. I. (2006). "El paper de l'accent com a estrès laboral o en els resultats laborals actitudinals i relacionats amb la salut." Revista Internacional de Gestió de l'Estrès, 13, 329-350.
Wells, J. C. 1982. Accents de l'anglès. (3 volums). Cambridge: Cambridge University Press. [Les pàgines d'inici de Wells també tenen molta informació sobre fonètica i accents.]

Enllaços externs

Viquillibres té un llibre sobre el tema de: Accent

Sona familiar? – Escolteu accents i dialectes regionals del Regne Unit al lloc web "Sounds Familiar" de la Biblioteca Britànica
Els accents "Hover & Hear" de l'anglès de tot el món, i comparar-los un al costat de l'altre.
The Speech Accent Archive (enregistraments d'accent natiu i no natiu de l'anglès)
Accents i ortografia de Wells
humanaccents.com: un resum de la investigació sobre accents no nadius i una extensa bibliografia d'accents